

ORDINO NAUJIENOS IŠ LIETUVOS IR PASAULIO

Vasario 11 d. Panevėžyje vyks **broliškas ir pastoracinis vizitas** Šiaulių-Panevėžio regiono brolijoje. Broliškam vizitui vadovaus nacionalinė ministrė Virginija Mickutė OFS, pastoraciniam vizitui – Nacionalinių dvasinių asistentų konferencijos atstovas br. kun. Antanas Grabnickas OFM. BPV tikslas – atgaivinti ištikimybę Regulai ir evangelinę pranciškoniską dvasią, atnaujinti vienybę su Bažnyčia ir Pranciškoniskąja šeima bei suteikti konkrečią pagalbą regioninės brolijos gyvenimui. Prašome palaikyti malda!

Vasario 18 d., 11.00-15.30 val., Kryžių kalno vienuolyne vyks **OFS ir Jaupra dvasinių asistentų susitikimas**. Numatoma programa: 11.00 Šv. Mišios Kryžių kalno vienuolyno koplyčioje; 12.00 Valandų liturgijos dieninė ir pietūs; 13.00 I tema „Dvasinio asistento VADE MECUM“ ir diskusija (moderuoja Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordino nacionaliniai dvasiniai asistentai br. kun. Piotr Strocen OFM Conv ir br. kun. Antanas Grabnickas OFM); 14.00 Kavos pertrauka; 14.15-15.30 II tema „Pranciškoniškojo jaunimo (Jaupra) vieta Pranciškoniškoje šeimoje“ ir diskusija (moderuoja Lietuvos pranciškoniškojo jaunimo brolijos atkūrimo iniciatyvinė grupė). Labai laukiame visų šiose pareigose tarnaujančių mažesniųjų brolių, pašvęstojo gyvenimo seserų, diecezinių kunigų, pasauliečių pranciškonų. Taip pat su džiaugsmu priimsime ir tuos pranciškonus, kuriems ši tema svarbi (net jei šiuo metu jie ir nėra oficialiai paskirti dvasiniai asistentai). Registracija vyksta iki vasario 11 dienos. [Registracijos forma](#)

MALDOS INTENCIJOS

Šventojo Tėvo Pranciškaus: Melskimės, kad parapijos, svarbiausiu dalyku laikydamos bendrystę, vis labiau taptų tikėjimo ir brolybės bendruomenėmis, atviromis tiems, kuriems labiausiai reikia pagalbos.

Pasauliečių pranciškonų ordino: Už Panamos, Šveicarijos, Dominikos Respublikos ir Japonijos nacionalines brolijas. Už taiką Ukrainoje ir kitose vietose, kur naudojami ginklai. Už Jaupra brolijos atgimimą iš Dvasios (už vasario 24-26 d. Kaune vyksiantį Pranciškoniškosios šeimos savaitgalį jaunimui). „Tėve mūsų...“

KONTAKTAI:

Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordinas | Secular Franciscan Order in Lithuania

Vilniaus 2A, LT-97125 Kretinga, Lietuva; i.k.192084542; a/s LT287044060003604017
ofs.lietuvoje@gmail.com; www.ofs.lt; Facebook: @ofs.lt @well4africa.eu @reginafamiliaefranciscanae

Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordino Nacionalinė taryba:

Nacionalinė ministrė ir CIOFS narė Virginija Mickutė OFS (8 682 18060; o_virgute_yra@yahoo.com)

Nacionalinis viceministras diak. Nerijus Čapas OFS (8 699 13671; nerijus.capas@gmail.com)

Nacionalinė ugdymo magistrė Jovilė Teresa Ramonaitė OFS (8 671 73870; jogileteresa@yahoo.com)

Nacionalinė sekretorė Kristina Petrutytė OFS (8 652 83698; petrutyte@gmail.com)

Nacionalinė ekonomė Nijolė Raudytė OFS (8 618 10454; nijole.raudyte@gmail.com)

Nacionalinis broliškas vadovas Mindaugas Taškūnas OFS (8 698 40337; onegarden@gmail.com)

Nacionalinė Jaupra prezidentė Julija Mironovaitė (8 621 87125; julyte.mironovaitė@gmail.com)

Nacionalinis dvasinis asistentas br. kun. Antanas Grabnickas OFM (8 680 25115; antanas3@outlook.com)

Nacionalinis dvasinis asistentas br. kun. Piotr Strocen OFM Conv (8 601 74406; piotrstrocen@tlen.pl)

Regionų ministrai:

Vilniaus regiono – Tadas Ringys OFS (8 672 19103; tadasringys@gmail.com)

Telšių regiono – Rimantas Radzevičius OFS (8 687 51325; rad.rimantas@gmail.com)

Šiaulių-Panevėžio regiono – Gražina Stravinskaitė OFS (8 612 51367; strasile@gmail.com)

Kauno-Vilkaviškio regiono – Marijona Sinkevičienė OFS (8 658 83586; marsinkev@gmail.com)

Pradėkime iš naujo, broliai!

Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordino
UGDYMO MĖNRAŠTIS Nr. 111 (2023 m. vasaris)

Tema: „MANO NAMŲ ATSTATYMAS“ – NUOLATINĖ PASAULIEČIŲ MISIJA

Generalinių dvasinių asistentų konferencija tęsia mokymų ciklą, skirtą ugdymo temai „Pasauliečių pranciškonų kelionė Sinodinėje Bažnyčioje“. Trečiąjį mokymą parengė generalinis dvasinis asistentas br. Pedro Zitha OFM.

Įvadas. Sinodiniame kelyje norime atkreipti pasauliečių pranciškonų dėmesį į tikėjimo išgyvenimą per bendrystę, dalyvavimą, misiją ir evangelinio gyvenimo liudijimą Bažnyčioje, darbe, šeimoje. Šv. Pranciškus Asyžietis, išgirdęs kvietimą eiti ir atstatyti Bažnyčią, galvojo apie bažnyčią iš plytų, ir tik vėliau suprasto, kad buvo kalbama apie dvasinę, visuotinę ir katalikišką Bažnyčią, kuriai reikia iš naujo atrasti ir paliudyti tikrąją tapatybę, ištikimais sekant savo įkūrėju ir mokytoju Kristumi.

Pasauliečių pranciškonų misija Bažnyčioje turi būti suvokiama kaip asmeninis pašaukimas ir kartu bendruomeninė misija, kurioje kiekvienas atsakingas ir dalyvauja vykdydamas savo konkrečią misiją, asmeniškai suvokdamas poreikį nuolatiniam atsinaujinimui, atsivertimui, atvirumui naujoms idėjoms ir požiūriams, nesileidžiant į kompromisus dėl evangelinių vertybių. Tų vertybių, kurios palaiko kiekvieno krikščionio orumą, nepaisant jiems patikėtų misijų skirtumų.

OFS patikėta misija. Krikšto malone visiems krikščionims yra patikėta misija skelbti Evangeliją: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. Kas itikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas“ (Mk 16, 15-16). Dalyvavimas šioje misijoje yra užduotis, patikėta kiekvienam, o ne izoliuotam elitui. Visi per Krikštą „įsitraukia į Bažnyčią kaip jos misijos dalyviai... tampa „gyvaisiais akmenimis“, kad statydintųsi „į dvasinius namus“ (plg. KBK 1213, 1268), kuriuose kiekvienas tikintis turi vykdyti savo Krikšto misiją Bažnyčioje ir bendrystėje su Bažnyčia, priklausydamas nebe sau, bet Kristui.

Mūsų visuomenėje vis labiau plintant sekuliarizmui, krikščionys turi rasti būdų, kaip įgyvendinti Krikšto pažadus ir Pranciškaus pašaukimą „Eik ir atstatyk mano namus“, kad Evangelija būtų prasminga, patraukli ir skatinanti visus (nuo jaunimo iki pagyvenusių, nuo tikinčiųjų iki netikinčiųjų) statyti Bažnyčią paprastu liudijimu, galinčiu patraukti kitus žmones giliam įsipareigojimui bei tikėjimo Kristumi ir Bažnyčia atnaujinimui. Nereikia nieko išradinėti, užtenka prisiiinti tai, kas mums buvo patikėta per Krikštą. „Krikšto antspaudas krikščionis įpareigoja ir padaro gebančius tarnauti Dievui gyvai dalyvaujant šventojoje Bažnyčios liturgijoje ir vykdyti pakrikštytųjų kunigystę liudijant šventu gyvenimu ir veiklia gailėstingąja meile“ (KBK 1273). OFS narystės atveju šis pašaukimas randamas Reguloje ir įžadų apeigų metu, pabrėžiant būtinybę leisti vadovaujamam Šventosios Dvasios ir gyventi šventąją Evangeliją, pagal savo misiją, sekant Kristumi – Keliu, Tiesa ir Gyvenimu.

Labai svarbu, kad kiekvienas OFS narys suvoktų, kad jo misija yra Bažnyčios misija – evangelizuoti, t.y. nešti Kristų pasauliui, kuris Jo nebepažįsta, o kartu padėti jau įtikėjusiems statyti Kristų į gyvenimo centrą, liudijant Jį savo gyvenimu.

Krikščioniškas gyvenimas privalo būti maitinamas Žodžiu ir sakramentais, kad gyventume meilėje ir bendrystėje su Dievu, galėtume imtis mums patikėtos misijos, ją vykdytume uoliai, ištikimai, su meile. Ši misija nuolat reikalauja „*geriau išsilavinti, sustiprinti savo meilę ir aiškiau liudyti Evangeliją*“ (Evangelii Gaudium 121).

Nuolatinis Bažnyčios atstatymas. Tokiai struktūrai kaip Bažnyčia (kuri yra Kristaus Kūnas) reikia tiek dvasinio atsinaujinimo, tiek materialinės pagalbos. Todėl misijinė Bažnyčios veikla yra neatidėliotina ir būtina tam, kad evangelizacinė misija nuolat tęstųsi ir niekad nenutrūktų. Jei Šventajai Dvasiai vedant ji vykdoma iš kartos į kartą, tai įtvirtina paties Kristaus visiems pakrikštytiesiems patikėtą evangelizacijos misiją. Tęstinumui reikia kiekvieno krikščionio bendradarbiavimo ir noro gyvai liudyti Šventosios Dvasios jėgą Bažnyčioje ir pasaulyje. „*Evangelizacija niekada nėra atskiro asmens individuali ir izoliuota veikla; tai iš pagrindų bažnytinė veikla (...) jei kiekvienas evangelizuoja Bažnyčios vardu, kuri pati tai daro Viešpaties pavedimu, tai nėra vienas evangelizuotojas nėra absoliutus savo evangelizacinės veiklos šeimininkas, turintis galią vykdyti ją savarankiškai pagal savo individualistinius kriterijus bei pažiūras; priešingai, jis daro tai bendrystėje su Bažnyčia ir jos ganytojais*“ (Paulius VI, Evangelii Nuntiandi, 60).

Sinodas mus kviečia sugrįžti į bendruomeninį kelią. Evangelizacinė misija nuolat atnaujinama, pritaikoma ir niekada nepraranda ryšio su konkrečiomis gyvenimo situacijomis. Evangelija visada yra konkreti ir nesenstanti. Kaip Kristus išeina pasitikti savo žmonių ir keliauja kartu su jais, to paties reikalaujama ir tikimasi iš visų pakrikštytųjų. Kelionė reikalauja ne tik palydėjimo, bet ir klausančios širdies, noro žengti į dialogo dvasią. Ši kelionė taip pat gali leisti pasijausti pažeidžiamam kitų nuomonės, grasinimų, persekiojimų, kaip atsitiko pirmiesiems mokiniams.

Tačiau Bažnyčia turi nepaliumi skleisti Evangeliją ir bet kokiomis aplinkybėmis rodyti į Jėzų ir Jo Evangeliją. „*Bažnyčia nesijaučia atleista nuo pareigos taip pat nenuilstamai rūpintis tais, kurie tikėjimą jau yra priėmę ir neretai jau per kelias kartas turėję ryšį su Evangelija. Tad ji siekia gilinti, stiprinti, maitinti ir daryti vis brandesnę tikėjimą tų, kurie jau vadinais tikinčiaisiais, idant dar labiau būtų tokie*“ (EN, 54).

Dinamiškas ir nuoseklus OFS buvimas Bažnyčioje. Popiežius Pranciškus *Evangelii Gaudium* (24) kalba apie „iškeliaujančią“ Bažnyčią, kuri be baimės imasi iniciatyvos, eina kitų link, ieško nutolusiųjų. Šventasis Tėvas ragina mus įžengti į mokinytės dinamiškumą. Pasauliečių mokinytė veikia evangelizacijai atvirose plataus pasaulio tikrovės dalyse, ypač šeimoje, kur jie giliai atsidavę tarnauja Dievo karalystės statydinimui, paslėptai ir nuosekliai liudydami Evangeliją (plg. EN, 70).

Krikščioniškas tikėjimas mus moko, kokia vertinga ir svarbi žmogaus būtis nuo pradėjimo iki mirties. Popiežius Pranciškus katechezėje pagyvenusiems žmonėms atkreipė dėmesį į svarbą būti žmogumi bet kuriuo gyvenimo tarpsniu, nevertinant žmogaus gyvenimo pagal jo produktyvumą. Gyvenimas vertingas todėl, kad žmogus sukurtas kaip Dievo vaikas. Visada turime prisiminti brolijos narių vertę, nepriklausomai nuo jų dinamiškumo ar buvimo brolijoje, bet dėl sąmoningo jiems patikėtos misijos vykdymo ir kitokio dalyvavimo brolijos gyvenime būdo.

Jei tikrai suprantame, ką popiežius Pranciškus turi galvoje sakydamas apie „iškeliaujančią kitų link“, tuomet nėra vienas brolis nebėra izoliuotas ar laikomas atstumtuoju. Ką daro Gerasis Ganytojas pasigedęs vienos avies? Išeina ieškoti pasiklydusios, kitas devyniasdešimt devynias palikdamas už nugaros (Lk 15, 3-7). Tai yra dinamiškas ir nuoseklus buvimas. Ganytojas niekada neturėtų skųstis, kad mažėja jo tikinčiųjų, bet su pasitikėjimu eiti pas visus, kurie negali ar nenori ateiti į bažnyčią. Panašiai turėtų elgtis ir pasauliečiai pranciškonai, užuot vadinę kitus brolius „atsiskyrusiais ar pasyviais“, jie turėtų sekti Gerojo Ganytojo pavyzdžiu – eiti jų ieškoti, lankyti juos, rengti brolijos susitikimus jų namuose ar tiesiog susitikti ir pakviesti į brolijos susirinkimus.

Priklausymas Bažnyčiai ir Ordinui iš mūsų reikalauja daug dinamiškumo, kad mąstytoje ir elgtumės kaip paralitiko draugai (Mk 2, 1-12). Šie draugai negalėjo pasiekti Jėzaus pro paradines duris, nes aplink namą ir jo viduje buvo žmonių minia. Tuomet jie atkakliai ir išradingai praplėšė namo stogą, nuleido savo draugą ant neštuvų, ir paralitikas buvo išgydytas (Mk 2, 1-12; Lk 5, 17-26; Mt 9, 1-8). Patį Jėzų sužavėjo jų tikėjimo dinamiškumas ir nuoseklumas, kurio liudytoju Jis tapo. Spontaniškame paralitiko draugų poelgyje akivaizdi bendruomeniškumo dvasia, paskatinusi rasti būdą, kaip išgelbėti sergantį draugą. Jų gestai išreiškė, įrodė ir konkrečiai įgyvendino bendrystę einant kartu, o tai ir yra sinodalumo idėja, kuri ragina visą Dievo tautą įsitraukti ir dalyvauti Bažnyčios gyvenime bei misijoje.

Kiekviena karta turi savų iššūkių, kaip atstatyti Bažnyčią, tačiau kiekviena bendruomenė privalo jausti tą gyvą pašaukimą: „*Eik ir atstatyk mano griūvančią Bažnyčią*“ – kaip bendruomeninę užduotį, kad paremtų Bažnyčią ir tuo pačiu suteiktų jai naują gyvybę.

Išvados. OFS, kaip ir visa Bažnyčia, nuolat susiduria su didžiuliu iššūkiu – atstatyti Bažnyčią abejingame ir kenčiančiame pasaulyje. Pasaulyje, kuris menkai tevertina santuoką ir atvirumą gyvybei, tai laikydamas našta ir nepatogumu. Bet net ir tokiose situacijose mes turime progą pasiūlyti pasauliui dinamišką ir evangelinį gyvenimo būdą. Dinamiškumas ir nuoseklumas yra įmanomi, kai žmogus suvokia atsakomybę būti krikščioniu, nebijoti liudyti Kristų bet kokiomis aplinkybėmis, gyventi pranciškoniską charizmą, jungtis į Sinodų kelionę, kur visi nariai jaučiasi kartu atsakingi už dvasinį ir brolišką augimą, kur pirmenybė teikiama Kristaus liudijimui savo gyvenimu.

Negalima kalbėti apie „Bažnyčios atstatymą“ ar sinodalumą, neatsižvelgiant į tai, kad tik kartu galime geriau statyti Bažnyčią ir auginti visų jos narių bendrystę, tarnaudami Bažnyčiai ir kartu su Bažnyčia, dėl pasaulio, kuriame visi jaustųsi atsakingi už pirmąją žmogiškojo orumo atkūrimą.

Klausimai apmąstymui ir diskusijai:

1. Ar kaip krikščionys, pranciškonai esame rimtai priėmę mums patikėtą misiją?
2. Kaip branginame pagyvenusius savo brolijos narius? Kaip ieškome nutolusių?
3. Perskaitykite Evangeliją apie paklydusią avelę ir paralitiko išgydymą.

UŽDUOTIS. Kartu su brolija sugrįžkite prie Šventojo Tėvo Pranciškaus apaštališkojo paragavimo *EVANGELII GAUDIUM* apie Evangelijos skelbimą šiandieniniame pasaulyje studijavimo, apmąstymo ir įgyvendinimo.